Ч. 111. Пятниця 31 (18) мая 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Мадярско-хорватский спір. — Росийска дума.

Віденьска Zeit доносить, що сумнівним єсть, чи ґр. Ебенгох разом з своєю консервативною трупою прилучить ся до сторонництва християньско-социяльного. Супротив того християньско-социяльне сторонництво підпирає дра Вайскірхнера на становище президента палати послів. На случай, коли би др. Вайскірхнер був дійстно покликаний на то становище, социялісти будуть домагати ся, аби їх товариш Пернерсторфер став першим віцепрезидентом палати. — Заступники німецких партий, котрі зібрали ся для утвореня загально-німецкого клюбу в раді державній, ухвалили не приняти до звязи німецкої трех віденьских послів лїберальних, а то Гока, Куранду і Офнера, а іменно Гока длятого, що він надто зближений до социялістів, Куранду длятого, що єсть жидом, а Офнера для обох тих причин.

У угорского міністра торговлї Кошута була вчера депутация дрібних промисловців. Бесідник єї в словах дуже різких доказував, що правительство не тілько не підпирає дрібних промисловців, але просто дає всякі концесиї великому промислови. Міністер торговлї перебив бесідникови словами: „Всьо, що ви доси сказали, то неправда!" На то один кравець, що брав участь в депутациї, крикнув: „А не казав я, що лїпше держати ся социялістів! Правительство не дасть нам ні одної голки!" На дальші замітки міністра торговлї відповів другий член депутациї так само грубо, на що міністер торговлї відвернув ся до депутациї плечима. Ґр. Сомчіч, котрий привів був депутацию до Кошута, аби єї представити, застеріг ся, що нічого не знав о намірах депутациї, котра удала ся до міністра імовірно лише длятого, аби там викликати бучу.

Заключаючи з угорскою коаліциєю компроміс, більшість хорватского сойму одержала була запевнене, що урядовим язиком зелїзничих зарядів Хорватиї буде язик хорватский. Тепер показало ся, що коаліцийне правительство Угорщини не гадає додержати принятих коаліциєю зобовязань. Угорский кабінет рішив предложити соймови новий реґулямін зелїзничий, в котрім не увзгляднив жаданя Хорватів що-до прав хорватского язика в зелїзничих урядах Хорватиї. Кабінет згодив ся тілько, щоби зелїзничі урядники в Хорватиї уміли по хорватски і могли тим язиком розмовити ся з публикою. Приватно Векерле заявив хорватскій делеґациї, що мадярский язик мусить бути урядовим, яко вираз єдности держави. Від сеї засади закон не може відступити анї на волос, але в практиці, о скілько се потрібне для вигоди публики, буде зроблене все, до чого Хорвати мають право на підставі угоди з року 1868. Таке становище угорского правительства викликало між Хорватами сильне роз'ярене. Конференция хорватских послів ухвалила по згаданій заяві президента міністрів резолюцию, що установлене мадярского язика яко урядового також для хорватских зелїзниць державних не дасть ся в ніякий спосіб погодити з угодовими постановами, отже хорватскі посли не можуть змінити свого становища в тій справі і мусять рішучо домагати ся, щоби постанови, против котрих они запротестували, щезли з тексту правительственного предложеня. Сю резолюцию предложено Векерльому з увагою, що Хорвати не згодять ся на протягане спору. Векерле приняв ту відповідь, причім замітив, що не уважає переговорів за зірвані. До заостреня конфлікту причинило ся ще оголошене розмови з міністром для Хорватиї, Йосиповичем. Йосипович закидає хорватским послам, що они рішили за всяку ціну викликати бучу в угорскім соймі і були би єї викликали, хоч би навіть закон о праґматиці зелїзничих урядників не станув на дневнім порядку. Йосипович обжаловує дальше хорватских послів, що за да-

---

10)

В дорозї по атлянтийских островах.

Після дра А. Гоффа, Е. Шардта і др. — зладив К. Вербенко.

(Дальше).

5. На щасливих островах.

Щасливі острови! Так називали вже Римляни теперішні Канарийскі острови, котрі на яких 100—400 кільометрів далеко на захід від мароканьского побережа виринають з Атлянтийского океана і разом з Азорами, Мадейрою та островами Зеленого рога творять так сказати би окремий сьвіт для себе серед океана. Суть слїди, що Канарийскі острови знали вже Фенікіяни, а напевно знали їх Картаґінці, бо король Юба з Мавританії висилав навіть туди похід. Пізнїйше люди на них зовсїм позабули і аж Портуґальці відкрили їх на ново. Правнук кастильского короля Альфонза X, Люї де ля Серда, по щасливій подорожи до тих островів дав ся дня 15 падолиста 1344 р. папі Климентиеви VI коронувати в Авіньонї на короля Канарийских островів, але не обняв ніколи сего королївства. В першій половині 15 століття перейшли сї острови в іспаньске посїдане і від тої пори творять они іспаньску кольонїю, котра дїлить ся на дві провінциї: одну західну, з головним містом Санта Круз на острові Тенеріфа і другу всхідну, з головним містом Ляс Пальмас на острові Ґран Канарія.

Всї канарийскі острови разом займають 7624 квадр. кільометрів простору, на котрім жиє около 350.000 людий, і складають ся з сїм більших островів: Тенеріфа, Ґран Канарія, Пальма, Ґомера і Ферро та шість менших островів (званих Ісльотес або Ісляс менорес): Аллеґранза, Ґрациоза, Монтаня Кляре, Роке дель Өесте, Роке дель Есте і Іслета де Льобос.

Первістними жителями Канарийских островів були Ґванчи (Guanche) нарід, котрий змішав ся з Іспанцями і вимер, але котрого тип остав ся ще й нині у значної части теперішних жителїв сих островів. Ґванчи був то нарід пастушний, дуже лагідних обичаїв, розважний, хоробрий і дуже гостинний. Були то люди високого росту, хорошої будови тїла і оливкової краски, мали живі очи і гладке, довге та тонке як шовк волосє. Їх стан культури був ріжний на ріжних островах. На найнизшім степени культури стояли жителї островів Ґомера і Пальма, котрі ходили зовсїм голі, мешкали в печерах і живили ся лиш корінцями та козячим молоком. Найбільше розвинених під взглядом суспільним застали Іспанцї жителїв острова Ґран Канарія, де вже були два головні міста і 33 осель, котрі творили дві держави, що вели часто війну з собою. Звичай хороненя мерців у Ґванчів був подібний до того, який був у Єгиптиян; они робили мумії, зашивали мерців в шкіри і хоронили їх сидячи в мурованих гробах або в печерах.

Мова Ґванчів, як то показує ся з тих останків, які ще з неї лишили ся, був то говір берберийский і длятого треба їх під взглядом язиковим зачисляти до Хамітів. Декотрі учені кажуть, що Ґванчи були мішаниною туземного берберского племени і Вандалів, що з Африки повтїкали на острови. Дивно однак виглядає, що Ґванчи, хоч лиш на суднах могли з цїлеччини перенести ся на острови, не мали в тім часї, коли прийшли Іспанцї, анї човнів анї не знали ще зелїза. Та й поодинокі острови не стояли з собою в ніякій звязи. Іспанцї лиш по завзятій борбі покорили Ґванчів, але зовсїм їх винищити не могли. Они змішали ся з зайшлими Іспанцями і стратили свою мову, так, що в 17. столїтю були лиш в поодиноких подальших долинах чисті останки того народу, як н. пр. коло Ґвімар на Тенерифі. З початком 18. столїтя щезла таки зовсїм мова Ґванчів, але тип задержав ся досить чистий на Ґомері і на полудневім побережу Тенерифи.

Дня 9 марта досьвіта станули ми в пристані коло Санта Круз на Тенерифі, першім з Канарийских островів, на котрім ми мали задержати ся. В списах можна нераз читати, як величаво представляє ся з далека вид найвисшої гори на Тенерифі, званої „Пік де Тенеріфа" або „Пік де Тейда": що то єсть велична, стіжковата, дуже висока гора, котра з розмірно маленької підстави піднимає ся високо в гору понад хмари а єї білий від снїгу вершок сьвітить ся на далекім овиди. То правда, що при догідних обставинах шпиль Тенерифи, високий на 3716 метрів, котрий єсть осередком вульканїчних гір на острові, можна вже з дуже далека побачити. Але сим разом вкритий снїгом вершок був для нас невидимий. Єго

леко пішли в своїх з'обовязанях так супротив народу як і супротив угорскої коаліциї, чим загнали себе в ситуацию без виходу, бо тепер не можуть додержати своїх приречень. Заяву міністра, що оголошена розмова засадничо згідна з тим, що він дійстно сказав, конференция хорватских послів приняла з обуренем до відомости. На виводи міністра ухвалено дати в часописях вичерпуючу відповідь. Угорский кабінет упирає ся при тім, щоби Йосипович не уступив перед хорватскою бурею, але витревав на становищи, яко зависимий не від хорватского, але від угорского сойму. Послідні телеграми доносять, що на вчерашній конференциї хорватскої делегациї з хорватским баном відкинено остаточно предложеня угорского правительства в справі язика на зелізницях і дальші переговори узнано за безцільні.

На вчерашнім засіданю думи вела ся дальша дискусия в справі аґрарній. З причини обмеженя часу промов до 10 мінут бесідники в коротких промовах старали ся представити проґрами своїх сторонництв. Ні один з бесідників не критикував предложеня Столипина, з виїмком Родичева, котрий виступив против президента міністрів і заяви правительства в дуже різких словах. Остаточно на предложене президента думи Головина ухвалила дума замкнути дискусию в справі аґрарній великою більшостию голосів. В наслідок того 69 послів записаних ще до голосу в аґрарній справі не буде вже промовляти. Слідуюче засідане думи відбуває ся нині. Мінїстер судівництва відповість на інтерпеляциї в справі надужить місцевих властий.

Новинки.

Львів, дня 30-го мая 1907.

— Приватні іспити для кандидаток, що хотять узискати уздібнене на учительки заведень фреблївских, розпічнуть ся в ц. к. семінариї учительскій женьскій у Львові дня 17 червня с. р. о 8 год. рано. Удокументовані поданя треба вносити до дирекциї найпізнїйше до 10 червня.

— Важне для учительства і рад шкільних місцевих. Книжки на премії, Біблїотека для дітий, молодїжи і читалень, яку видає руске товариство педаґоґічне у Львові. Купуйте цікаві і поучаючі книжочки для малих дітий, для шкільної молодїжи і читалень. Передплачуйте педаґоґічну часопись „Учитель" і популярну наукову часопись для дітий і селян „Дзвінок". — Передплата виносить річно по 6 корон. Адреса адміністрациї ул. Сикстуска ч. 47. Книжочки можна замовляти в книгарні Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1 і в Рускім Тов. Педаґоґічнім ул. Сикстуска ч. 47 у Львові. Катальоґ всїх видань Рус. Тов. Педаґоґічного є поміщений в часописи „Учитель". Вписуйте ся в члени Рус. Тов. Педаґоґічного, яке удержує своїм коштом приватні школи і бурси для дівчат і хлопців. Вкладка річна 2 кор., вписове 1 кор., селяни платять лиш 1 кор. річно. Рус. Тов. Педаґ. достарчує на нагороди для шкільної молодїжи всїлякі книжки рускі і польскі, апробовані Вис. ц. к. Радою шк. краєвою і також всїлякі образки рускі і польскі з молитвами і без і біблїйні (для Жидів) по цїні від 1 кор. — 5 кор. за сотку; також медалики. Замовляти можна за попередним надісланем гроший або за послїплатою ул. Сикстуска ч. 47. Книжки на премії достарчає також склеп тов. Взаїмна Поміч учительска в Коломиї („Народний Дім").

— В колесї поїзду. Страшною самоубийчою смертию згинула Апольонїя Сидоровичівна минувшої суботи, о чім ми вже коротко доносили. Сидоровичівна, донька бувшого міского огородника, була укінченою семінаристкою і через якийсь час сповняла навіть обовязки помічної учительки при однїй з львівских шкіл народних. Однак маючи здібности до мальованя, покинула стан учительский і працювала яко малярка в керамічнім заведеню п. Левиньского. Може півтора року тому назад, залюбила ся она в якімсь молодім муляри, що мешкав в тім самім домі. Родичі дивили ся на то дуже нерадо, тим більше, що той муляр мав ще й з иншою любовні зносини. З тої причини була дома вічно сварка, а в суботу дійшло до того, що муляр ще й побив єї немилосерно. Коли відтак ще й рідня стала їй докоряти, а брат навіть єї вдарив, вибігла Сидоровичівна на шлях зелїзничий під Кульпарковом і там кинула ся під колеса поїзду, однак впала так нещасливо, що колесо вхопило єї в сприхи. Аж у віддалї яких 300 метрів спостеріг машиніст, що колесо льокомотиви чимсь заєдно підкидає в гору; задержав тодї поїзд і побачив страшну подію. Тїло було вздовж перерізане на двоє. Часть голови і мозку, одна рука і внутренности порозривані на кусні, лежали порозкидані на шляху, а позіставша половина була так сильно втиснена межи сприхи колеса, що лиш з трудом можна єї було видобути. Позбирані части тїла зложено разом на поли побіч шляху прикриті рядном. Тїло лежало на місци через 38 годин, заким власти місцеві порозуміли ся, хто має его забрати: чи львівска, чи кульпарківска громада.

— Траґічна смерть двох дївчат. В селї Завадці, турчаньского повіта, переходила кладкою через гірский потік 20-лїтна Євка і 17-лїтна Зося, дочки гамошного селянина Олекси Коваля. Нараз перша з них, що була вже на середині кладки, посовгнула ся і упала в глубоку воду. На поміч кинула ся за нею сестра, однак обі знайшли смерть у водї. З берега дивило ся богато людий, як нещасні дївчата бороли ся зі смертию, але нїхто не мав відваги їх ратувати.

— Забавна істория стала ся сими днями в баварскім лїсї. Якийсь селянин вислав був свого наймита і одного робітника в поле під лїсом, щоби там гній розкидали. Підчас тої роботи почали оба перечити ся. Робітник доказував наймигови, що він нїколи не служив у войску. Наймит знов хотів конче переконати робітника, що то не правда і вхопивши ґралї, почав з ними виробляти „ґрифи" як з карабіном. То очевидно сподобало ся робітникови і він почав переробляти з наймитом цїлу екзерцирку. Тимчасом надійшов господар, котрого они однак не добачили, бо занадто були занятї своєю екзерциркою. Але господар, котрий був також і мисливим, мав случайно рушницю при собі. Коли побачив, як его робітники сильно працюють, сховав ся за корчі, щоби їм зробити несподіванку. Не довго тревало, як робітник закомандував: „Цїляй!", а наймит приложив ґралї до ока мов карабін. На дальшу команду: „Стріляй!" вистрілив укритий за корчами господар. Роздав ся гук, від котрого наймит так перепудив ся, що кинув ґралї на землю. Коли его відтак спитав робітник, що він зробив, відповів він: Нїчо, видко ґралї були набиті і самі від себе вистрілили!

— Траґедия в родинї. В паровім тартаку в Кривчи, в Боринї, працював від кільканайцяти лїт робітник Іван Карчмарек, чоловік роботящий, чесний і дуже дбалий о добро своєї родини — мав пятеро дїтий. В осени минувшого року занедужав на невилїчиму хоробу, на туберкульозу костий. Давав собі раду як міг, то у знахорів то у лїкарів, їздив навіть до Кракова на клїніку. Перед кількома днями їздив ще до шпиталю в Стрию; але й там не знайшов ради, отже вертаючи зі шпиталю, купив собі великий револьвер. Дня 20 с. м., около 10 год. рано, коли був сам дома з найстаршою своєю донькою Оленою, лїт 22, котра була калїкою, бо мала одну руку відтяту аж по локот а до того ще й мала хоробу сьв. Валентия (падавку), закликав єї до себе і попросив, щоби она помогла єму обвязати ногу. Коли дївчина схилила ся, Карчмарек стрілив їй в праве ухо і зробив смерть на місци. Гадаючи однак, що она ще жиє, стрілив в ню другий раз в лице з лївого боку. Відтак стрілив собі в правий висок, а коли мимо того ще жив і не стратив притомности, стрілив собі в черево. На гук вистрілів збігли ся люди і стали допитуватись, що стало ся. Карчмарек розповів спокійно, що вже від дав-

---

вкривали густі хмари. Чорні і червоні базальтові скали піднимають ся з моря, а коли підпливати близше до острова, то можна вже досить здалека розпізнати, що многі з тих верш ків, які видніють ся на високім хребті гір, є лиш стіжки попелу, викиненого вульканічною силою. Они кінчать ся опісля широкими кратерами, обведеними полями ляви.

Вульканічний характер гір і найвисшого на них вершка гори, Пік де Тенеріфа, стали ся мабуть були причиною, що Іспанцї, котрим здавало ся, що межи горою а злими духами мусить конче бути якась звязь, називали первістно сей острів „островом пекла" (Isla de Infernio). В уяві первістних жителів острова, у старих Ґванчів, мав Піко де Тенеріфа грати зовсім иншу ролю. Ґванчи називали гору Піко де Тейде і уважали єї за осідок якогось бога, котрий з високого вершка витягав понад острів свою охороняючу руку і держав у внутрі гори закованого чорта і єго помічників та не допускав тим чином, щоби він людем робив лихо. Коли же в горі гуділо досить сильно і она зачинала вибухати, то Ґванчи говорили, що то злий дух так там шибає собою, кидає ся і рве ся та боре ся против того бога, котрий має людий в своїй опіці і не допускає, щоби їм щось злого стало ся.

Портове місто Станта Круз має несповна 40.000 душ а в порівнаню з Фуншалем лишає ся значно позаду. Місто, над котрим панує кілька фортів, має близько пристанї досить вузкі улици, але они удержані чисто і роблять досить миле враженє, хоч мають мало того, що могло би складати ся на характеристичний образ. Руху нема тут великого, але видко богато склепів, котрі однак не впадають в очи, бо не мають виставових вікон, однак містять в собі иноді й значні склади товарів. Дам в тім короткім часї, який ми побули в місті, не було зовсім видко; то поясняє ся тим, що після тутешного звичаю дами в місті аж вечером виходять на прохід по головній площи „Пляца де ля Конституціон", на котрій стоїть мармурова ґрупа, що представляє навернене перших Ґванчів на християньску віру, або на другу головну улицю в місті Алямеда дель Прінсіпе де Астуріяс. З давнїйшого францісканьского монастиря зроблено ратуш, де містить ся також музей і публична бібліотека.

Красним своїм подвірем визначає ся правительственна палата при головній площи і кілька иньших сьвітских будинків, як приміром палата ґенерального капитана і театр. Коли взяти на увагу забаву жителїв Санта Круз, то ся обставина, що тут єсть лиш один театр, але зато три инші заведеня для забави, мусить кождому впасти в очи. Отже в першім рядї єсть тут велика камінна арена, без всякої архітектонїчної прикраси, в котрій відбуває ся борба з биками. Відтак єсть тут окреме місце для борба когутів, котра особливо подобає ся тутешним людям, а наконець єсть трете заведене, в котрім борють ся силачі, що також дуже подобає ся тутешним людем. Та й чому би нї? Остаточно чоловік мусить щось робити, щоби час прогайнувати, а що панам на Тенеріфі робота видає ся дуже докучливою установою, котру треба би рішучо на вічні часи спалити в глубині Піка де Тейде або в якийсь инший спосіб зробити нешкідливою, то они шукають розривки і занятя в борбі биків, силачів та когутів.

Молоде поколїнє на Тенеріфі, хлопці й дївчата, приучує ся жебранем до борби в житю, але при тім не забуває й на то, що вже за молоду треба учити ся звертати як слід увагу на борбу биків, силачів і когутів а то тим більше, що се належить на Тенеріфі, так сказати би, до образованя, для котрого впрочім треба щось зробити. Та й правительство признає то, що треба щось зробити і тому удержує кілька шкіл, про котрі однак шкода й говорити. Лїпше має ся дїло з церквами, з котрих особливо дві заслугують на увагу. Одна, то катедральна церков Непороч. Зачатя, котра має в середині прекрасні різьби, виконані на дереві, котрими украшений особливо великий престол. Тут переховують дві хоругви, які стратив славний анґлїйский адмірал Нельзон в 1797 р. а до того ще й руку, коли анґлїйска фльота, що хотіла забрати сї острови під анґлїйске панованє і під Санта Круз напала на іспаньску фльоту. Друга церков сьв. Францїска визначає ся красною будовою і виложеними в середині мармором стїнами.

(Дальше буде).

на носив ся з тим наміром але не міг єго виконати, а зробив то длятого, щоби донька по єго смерти не стала ся жертвою судьби і не була тягаром для других і що він яко батько почував ся до обовязку позбавити її житя. На другий день приїхала комісия судова і перед нею розповів він то само. Серед страшних мук помер він дня 23 с. м., але перед смертию ще висповідав ся і запричащав ся.

— **Про крадіж на почті в Станиславові** доносять тепер звідтам ще слідуючі подрібности: Дня 12 грудня м. р. пропав з воза почтового, що віз з міского уряду почтового на дворець зелізниці пакунки і грошеві листи, мішок з грошевими пересилками, в котрім знаходило ся звиш 54.000 корон готівкою і в цінних паперах та векслях. Мимо енергічного слідства і численних арештовань не висліджено виновників злочину, але в чотири дні по крадежі знайдено в місци відходовім в маґістраті вкрадений мішок почтовий без готівки, але зі всіма льосами, векслями і цінними паперами. Здавало ся, що вкрадені гроші вже пропадуть, бо ціла справа вже забула ся а скарб державний виплатив надавцям вкрадену готівку.

Тимчасом перед кількома днями якась Айзлерова, що мешкає в Княгинини під Станиславовом і жиє в дружних відносинах з Яковом Павликовским, котрий підчас крадежі сповняв службу візника при тім возі, з котрого пропали гроші, дала знати на поліцию, що Павликовскі жиють над стан, що видають богато гроший, а їх діти говорять, що „тато має гроші на поді". В наслідок того донесеня переведено оногди рано ревізию у Павликовских і найдено на поді і в пивници їх реальности укриту в склянних слоїках готівку 800 корон. В виду того арештовано їх зараз, а також і 1 поліцая з Княгинина, котрий знав о тій крадежи.

Яков Павликовский признав ся до крадежі і розповів, що підчас того, коли віз задержав ся на почтовій філії, звідки забирано дальші посилки на дворець, випав мішок з грішми, чого однак ніхто недобачив. Павловский вкрив єго дергою, що служить до накриваня коний а відтак разом з дергою поклав на кізлі і сів на него та поїхав на дворець. Тут перед урядом почтовим зліз з кізла, привязав мішок до дишля а коні накрив дергами. Відтак приїхавши до стайні, закопав мішок під жолобом а по скінченій службі заніс єго до дому. Дальше візнав Павликовский, що виймив з мішка лиш кількасот корон, а решту підкинув в маґістраті. Справа ся наробила в місті великої сензациї, бо свого часу було з тої причини богато осіб арештованих. Та й Павликовский пересидів кілька днів в арешті, але єго випущено опісля на волю. Павликовский має літ 34 і єсть батьком 3 дітий.

— **Труп в куфрі.** З Ню Йорку доносять про страшний вчинок, котрого жертвою став ся якийсь вірменьский сьвященик. В однім з тамошних послідніших готелів при так званій улици Убийників знайдено в куфрі тіло вірменьского сьвященика Каспара Гардана. Сьвященик той, хороший мужчина середних літ, був політичним втікачем з Вірменії і кажуть, що перед кількома днями поперечив ся з другими вірменьскими втікачами політичними Недавно тому два якісь Вірмени підозріні о убийство, заїхали до згаданої гостинниці і привезли з собою тяжкий куфер. Ще тамтої середи о. Гадрян ночував у свої земляків. Позаяк Вірмени не платили за готель, казав їх властитель готелю викинути, але куфер задержав, шоби пошукати собі на нім відшкодоване. Вірмени противили ся тому, але остаточно лишили куфер і щезли без сліду. Оногди отворено той куфер, бо якесь молоде супружество, що винаймило ту комнату в готели, зажадало, щоби куфер забрати. Куфер треба аж було розбивати, а коли єго отворено, випав звідтам труп о. Гардана. Труп мав поломані ноги і руки і був сидячи упханий до куфра, а голова була до ніг пригнетена. Лікарі сконстатували, що нещасливий був ще живий, коли єго замкнули в куфрі і що він аж там згинув. З корабельних ліст, які знайдено в комнаті, здогадують ся, що убийники втекли до Австралії.

Телеґрами.

Відень 30 мая. „Die Zeit" доносить, що сумнївна річ, чи др. Ебенгох разом зі своєю консервативною ґрупою прилучить ся до християньско суспільної партиї. В виду того християньско-суспільна партия підпирає дра Вайскірхнера на становище президента палати послів. На случай, коли би др. Вайскірхнер був дійстно покликаний на то становище, социялісти будуть домагати ся, щоби їх товариш Пернерсторфер став першим віцепрезидентом палати.

Льондон 30 мая. Королева Александра і княгиня Віктория вернули із своєї подорожі по Ґілеччині.

Париж 30 мая. Міністер справ заграничних Пішон видав вчера вечером на честь норвеґскої королівскої пари обід, в котрім взяли участь президент Фалієр з женою і б. президент Любе з женою, а також члени дипльоматичного тіла.

Льондон 30 мая. До Daily Mail доносять з Гонґконґ: Після послідних вістий з Пахої (над Тонкінским заливом) збурено в Лієншан будинки німецких і анґлійских місий.

Версаль 30 мая. Підчас прогульки норвеґскої королівскої пари по версальскім парку, спотикнув ся на містку кінь повоза, котрим їхала королева з президентовою Фалієр, і впав до води та зломив ногу. Та й візник впав до води, але не зробив собі нічого. На версальскім двірци підчас переїзду королівскої пари арештовано якогось молодого анархіста за свистанє.

Париж 30 мая. Комісия установлена для переглянения паперів о. Монтаніні'го переслухала вчера судию слідчого що до перекладу і паґінациї документів. Звітник комісиї заявив, що загальний плян єго реферату єсть вже установлений. Можна тепер робити висновки, що якийсь заграничний аґент державн, з котрою Франция зірвала була дипльоматичні зносини, вмішав ся був до внутрішної політики, стараючись ділати против францускних постанов.

Париж 30 мая. Поліция арештувала видавця часописи „Le Liberteur", Маша, у котрого підчас домашної ревізиї знайдено знаряди до фабрикациї фальшивих гроший.

Париж 30 мая. Арештовано тут ватагу фальшівників гроший, котрі суть членами анархістичної партиї. Арештованя доконано в помешканю якогось мата, котрий єсть редактором анархістичної часописи „Le Liberteur". Сконфісковано паку фальшивих сантімів і 500 штук фальшивих дво-франківок.

Гамбурґ 30 мая. (Б. Райт.). З Кантона відійшло войско до Сватов. Инший відділ відійшов до Шініно. Цілу родину ґенерала бриґади в Сватов повстанці зловили і утопили в керници.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів". Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

Курс львівский.

Дня 29-го мая 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	585·—	595·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	105·—	115·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	566·—	572·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·10	101·80
4% листи застав. Банку краєв. .	97·60	98·30
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·—	97·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·70	99·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·—	101·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	45·75	47·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденский) . .	28·25	30·25
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский) . .	62·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденский) . .	21·40	23·40
Joszif 4 кор. (Курс віденский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·48	2·52
100 марок німецких	117·30	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).